

Marszałek
Województwa Mazowieckiego
ul. Jagiellońska 26, 03-719 Warszawa

Warszawa, 11 kwietnia 2024 roku

OS-WP-II.310.

DECYZJA NR 440/24/OS

Na podstawie art. 34 ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r., poz. 236) przedstawiam

stanowisko

w którym interpretację, przedstawioną przez X, co do zakresu i sposobu stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r., poz. 433), w sprawie dotyczącej ustalenia, że Wnioskodawca prowadzący, w punkcie stacjonarnym, za pośrednictwem sklepu internetowego oraz na platformach internetowych, hurtową i detaliczną sprzedaż:

1. wykonanych z elastycznych materiałów owijek takich jak koperty na żywność typu fast food (na hamburgery, kebaby, frytki, hot-dogi) i owijek do kanapek (materiał: papier + powłoka PE), zakwalifikowanych jako paczki i owijki, nie podlega obowiązkowi pobrania, od nabywających je klientów, opłaty o której mowa w art. 3b ww. ustawy – uznają za prawidłową,
2. wykonanych z elastycznych materiałów owijek takich jak koperty na żywność typu fast food (na hamburgery, kebaby, frytki, hot-dogi) i owijek do kanapek (materiał: papier + powłoka PE), zakwalifikowanych jako paczki i owijki, które kupuje od polskiej firmy, nie podlega obowiązkowi ponoszenia corocznej opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 ww. ustawy – uznają za prawidłową,
3. papieru foliowanego do wędlin (pakowanego po 1000 szt. lub na kilogramy), zakwalifikowanego jako paczki i owijki, nie podlega obowiązkowi pobrania, od nabywających je klientów, opłaty o której mowa w art. 3b ww. ustawy – uznają za prawidłową,
4. wieczek do kubków i wieczek do pojemników wykonanych z tworzywa sztucznego sprzedawanych oddzielnie (nie będących w komplecie/zestawie z kubkiem czy pojemnikiem), nie podlega obowiązkowi pobrania, od nabywających je klientów, opłaty o której mowa w art. 3b ww. ustawy – uznają za prawidłową,
5. pudełek wykonanych z papieru i tektury z okienkiem z tworzywa sztucznego, których rozmiary odpowiadają pojemności do trzech litrów, zakwalifikowanych jako pojemniki na żywność, nie podlega obowiązkowi pobrania, od podmiotów będących użytkownikami końcowymi w myśl art. 2 pkt 11ac ww. ustawy, opłaty o której mowa w art. 3b ww. ustawy – uznają za nieprawidłową,
6. pudełek wykonanych w całości z tworzywa sztucznego transportowych do ciast i tortów, których rozmiary odpowiadają pojemności do trzech litrów, sprzedawanych głównie po 50 lub 100 sztuk, zakwalifikowanych jako pojemniki na żywność, nie podlega obowiązkowi pobrania, od podmiotów będących użytkownikami końcowymi w myśl art. 2 pkt 11ac ww. ustawy, opłaty o której mowa w art. 3b ww. ustawy – uznają za nieprawidłową,
7. pojemników na sos o pojemności 15 ml, 30 ml, 50 ml wykonanych z tworzywa sztucznego, zakwalifikowanych jako pojemniki na żywność, nie podlega obowiązkowi pobrania, od podmiotów będących użytkownikami końcowymi w myśl art. 2 pkt 11ac ww. ustawy, opłaty o której mowa w art. 3b ww. ustawy – uznają za nieprawidłową,

8. wykonanych z tworzywa sztucznego kubków na napoje i pojemników na żywność, dla których dostawcy przedstawiają dokumenty dotyczące wielokrotnego użytku (certyfikaty/świadectwa/oświadczenia), bez informacji na temat zorganizowanego systemu wielokrotnego użycia, nie podlega obowiązkowi pobrania, od podmiotów będących użytkownikami końcowymi w myśl art. 2 pkt 11ac ww. ustawy, opłaty o której mowa w art. 3b ww. ustawy – uznają za nieprawidłową.

UZASADNIENIE

Pismem z 26 lutego 2024 r. złożonym za pośrednictwem elektronicznej platformy usług administracji publicznej – ePUAP X, zwany dalej Stroną lub Wnioskodawcą, działający przez pełnomocnika, złożył wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej w trybie art. 34 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców.

Do wniosku zostało dołączone pełnomocnictwo oraz potwierdzenie opłaty skarbowej za pełnomocnictwo i potwierdzenie uiszczenia opłaty za wydanie decyzji interpretacyjnej zgodnie z art. 34 ust. 6 Prawa przedsiębiorców.

Pismem z 4 marca 2024 r. znak: OS-WP-II.310.X wezwano Stronę, na podstawie art. 34 ust. 7 Prawa przedsiębiorców o uzupełnienie braków wniosku, na które odpowiedzi udzielono pismem z 9 marca 2024 r. Pismem z 15 marca 2024 r. znak: OS-WP II.310.X wezwano ponownie Stronę do usunięcia braków wniosku. Na powyższe wezwanie Strona udzieliła odpowiedzi pismem z 17 marca 2024 r.

Strona przedłożyła przedmiotowy wniosek co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r., poz. 433), zwanej dalej „ustawą o opłacie produktowej”, w sprawie dotyczącej ustalenia ponoszenia i pobierania opłat w poniżej przedstawionym przez Stronę stanie faktycznym.

Stan faktyczny przedstawiony przez Stronę:

Zgodnie z opisem przedstawionym przez Stronę, Strona prowadzi działalność gospodarczą, w ramach której prowadzi hurtową oraz detaliczną sprzedaż m.in. opakowań jednorazowego użytku. W ofercie sprzedaży Strona posiada m.in.:

- wykonane z elastycznych materiałów owijki takie jak koperty na żywność typu fast food (hamburgery, kebaby, frytki, hot-dogi) i owijki do kanapek (materiał: papier + powłoka PE),
- papier foliowany do wędlin (pakowany po 1000 szt. lub na kilogramy),
- wieczka do kubków, wieczka do pojemników wykonane z tworzywa sztucznego kupowane oddzielnie (nie są w komplecie z kubkiem czy pojemnikiem),
- pudełka wykonane z papieru i tektury z okienkiem z tworzywa sztucznego o wymiarach: 10x5x5cm, 20x5x5, 13x13x7, 31x22x8, 19x13x5, 32x32x14, 18x18x9, 22x22x11, 25x15x8, 25x25x12, 28x28x13, 16x11x8,
- pudełka wykonane w całości z tworzywa sztucznego OPS R-PET transportowe do ciast i tortów sprzedawane głównie po 50 lub 100 sztuk o wymiarach 10x10x6, 10x10x7,5, 12,5x12,5x8, 12,5x12,5x5, 20x10x8,5, 20x10x5,5, 20x12,5x6,5, 18x11,5x4, 20x12,5x10,5, 26,5x16,5x10, 23x17x6,5,
- pojemniki na sos o pojemności 15 ml, 30 ml, 50 ml wykonane z tworzywa sztucznego,
- wykonane z tworzywa sztucznego kubki na napoje i pojemniki na żywność.

Strona zaopatruje się w powyższe towary na terenie kraju. Na dokumencie sprzedaży znajduje się polska firma.

Głównymi odbiorcami Strony są:

- producenci żywności, w tym piekarnie, cukiernie, zakłady mięsne oraz firmy cateringowe, które posiadają w ofercie pojemniki zakupione u Wnioskodawcy, przeznaczone do zapakowania wyprodukowanej żywności, gotowej do dalszej odsprzedaży do placówek, w których będą rozprowadzane do klienta końcowego, dokumentem sprzedaży jest faktura VAT, wystawiana na podstawie numeru NIP firmy,
- cukiernie, sklepy spożywcze, sklepy mięsne, markety handlowe, w których pakowana jest żywność w pojemniki od Wnioskodawcy przy sprzedaży żywności luzem, do spożycia przez klienta, dokumentem sprzedaży jest faktura VAT, wystawiana na podstawie numeru NIP firmy,
- punkty i lokale gastronomiczne: pizzerie, restauracje, puby, lodziarnie, małe lokale gastronomiczne, gdzie zakupione od Wnioskodawcy kubki i pojemniki są wykorzystywane do serwowania klientom posiłków i napojów do bezpośredniego spożycia na miejscu lub na wynos, dokumentem sprzedaży jest faktura VAT, wystawiana na podstawie numeru NIP firmy,

- szkoły, przedszkola, instytucje samorządowe, zakłady pracy, szpitale, w których zakupione u Wnioskodawcy kubki do napojów i pojemniki używane są na wewnętrzne potrzeby, np. dla wydawania profilaktycznych posiłków i napojów dla pracowników, organizacja szkoleń i konferencji, obiady i posiłki dla dzieci w szkołach i przedszkolach, zbiorowe żywienie w szpitalach, przy zastosowaniu kubków i pojemników do żywności, dokumentem sprzedaży jest faktura VAT, wystawiana na podstawie numeru NIP firmy,
- firmy marketingowe, szkoleniowe, eventowe, gdzie zakupione u Wnioskodawcy kubki i pojemniki wykorzystywane są podczas pokazów, szkoleń i prelekcji, dokumentem sprzedaży jest faktura VAT, wystawiana na podstawie numeru NIP firmy,
- klienci indywidualni detaliczni organizujący prywatne spotkania i biesiady, podczas których serwują swoim gościom potrawy i napoje w zakupionych u Wnioskodawcy kubkach i pojemnikach, klienci indywidualni, dokumentem sprzedaży stanowi paragon fiskalny lub faktura VAT.

Sprzedaż do wskazanych odbiorców prowadzona jest bezpośrednio w siedzibie firmy, za pośrednictwem sklepu internetowego oraz na platformach internetowych.

1. Stanowisko przedstawione przez Stronę dot. opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej za wykonane z elastycznych materiałów owijki takie jak koperty na żywność typu fast food (hamburgery, kebaby, frytki, hot-dogi) i owijki do kanapek (materiał: papier + powłoka PE)

Zdaniem Strony sprzedając ww. towary nie jest ona zobowiązana do pobierania od nabywającego je opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej, wskazując na fakt, „że paczki i owijki wyraźnie wyłączone zostały z zapisów ustawy, wskazując w załączniku nr 6 wśród produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych podlegających zmniejszaniu stosowania jako wyjątek paczki i owijki”.

Wnioskodawca wskazał, że „rozdzielenie między pojemnikami na żywność a paczkami i owijkami należy opierać na sztywności pojemnika. Do celów dyrektywy produkty spożywcze w sztywnych i częściowo sztywnych opakowaniach należy uznawać za pojemniki na żywność, natomiast produkty w elastycznych materiałach opakowaniowych należy uznawać za paczki i owijki”.

2. Stanowisko przedstawione przez Stronę dot. opłaty z art. 3k ust. 1 ustawy o opłacie produktowej za wykonane z elastycznych materiałów owijki takie jak koperty na żywność typu fast food (hamburgery, kebaby, frytki, hot-dogi) i owijki do kanapek (materiał: papier + powłoka PE), kupowane od polskiej firmy

Zdaniem Strony nie jest ona zobowiązana do ponoszenia opłaty na pokrycie kosztów zagospodarowania odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, o których mowa w art. 3 k ustawy, gdyż nie jest w myśl przepisów Przedsiębiorcą wprowadzającym do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcjach I i III załącznika nr 9 do ustawy, gdyż zakupuje paczki i owijki na terenie kraju a na fakturze zakupu widnieje polski przedstawiciel. Wnioskodawca podkreślił, iż nie zleca produkcji paczek i owijek, a jedynie jest ich nabywcą i zaopatruje się w nie na terenie kraju.

Wnioskodawca wskazał, że „ustawa produktowa definiuje przedsiębiorcę jako przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221, 641 i 803), który importuje produkty, dokonuje wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów lub wytwarza produkty i wprowadza je do obrotu, z wyłączeniem przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne i prowadzącego działalność połowową w rozumieniu art. 4 pkt 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz. Urz. UE L 354 z 28.12.2013, str. 22, z późn. zm.), zwanego dalej "rozporządzeniem nr 1380/2013", w tym wprowadzającego do obrotu produkty pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2021 r. poz. 324, z 2022 r. poz. 2185 oraz z 2023 r. poz. 588), lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których to produktów wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy.

Uzyskanie statusu przedsiębiorcy wymaga zatem spełnienia łącznie przesłanek z art. 3 i 4 Prawa przedsiębiorców, tj. podjęcia przez podmiot wskazany w art. 4 Prawa przedsiębiorców zorganizowanej działalności zarobkowej i jej wykonywania we własnym imieniu i w sposób ciągły. Ponadto, legalne podjęcie działalności gospodarczej następuje wskutek zaktualizowania przesłanki z art. 17 Prawa przedsiębiorców, tj. działalność gospodarczą można podjąć w dniu złożenia wniosku o uzyskanie wpisu do CEIDG, albo po dokonaniu wpisu do rejestru

przedsiębiorców KRS. Łączne spełnienie tych wymogów powoduje, że zgodnie z tą podstawową ustawą regulującą stosunki gospodarcze, dany podmiot staje się przedsiębiorcą. W opisanym stanie faktycznym nie ulega wątpliwości, że X prowadzi działalność gospodarczą pod firmą X, co potwierdza m.in. wpis do CEIDG.

Z kolei za „wprowadzenie do obrotu” rozumie się pierwsze dostarczenie produktu na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatne albo nieodpłatne, do celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania, w tym na potrzeby własne.

X prowadzący działalność gospodarczą pod Firmą X nie jest w myśl przepisów podmiotem, który wprowadza do obrotu produkty”.

3. Stanowisko przedstawione przez Stronę dot. opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej za papier foliowany do wędlin (pakowany po 1000 szt. lub na kilogramy)

Zdaniem Strony sprzedając ww. towary nie jest ona zobowiązana do pobierania od nabywającego je opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej „z uwagi na fakt, że papier taki nie został wskazany wyraźnie w zapisach ustawy, jako produkt, od którego opłatę należy pobrać”.

4. Stanowisko przedstawione przez Stronę dot. opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej za wieczka do kubków, wieczka do pojemników wykonane z tworzywa sztucznego kupowane oddzielnie (nie są w komplecie z kubkiem czy pojemnikiem)

Zdaniem Strony sprzedając ww. towary nie jest ona zobowiązana do pobierania od nabywającego je opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej, gdyż jak skazano ustawa dotyczy kubków i pojemników, a nie samych wieczek, produkty te nie mieszczą się w kategorii produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy, tj. nie są wymienione jako osobne produkty, od których Firma zobowiązana jest pobrać opłatę.

5. Stanowisko przedstawione przez Stronę dot. opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej za pudełka wykonane z papieru i tektury z okienkiem z tworzywa sztucznego

Zdaniem Strony sprzedając ww. towary nie jest ona zobowiązana do pobierania od nabywającego je opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej, z uwagi na fakt, „że pojemniki te mogą stanowić pojemniki transportowy. Pudełko nie stanowi pojemnika na żywność, stosowanego w celu umieszczenia w nim żywności, która jest:

- a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
- b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
- c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie”.

Wnioskodawca wskazał, że „jeśli chodzi o pudełko wykonane z papieru i tektury z okienkiem z tworzywa sztucznego, zauważyć należy, że sprzedając wskazane opakowania Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu hurtowego nie jest w stanie stwierdzić w jakim celu nabywca (użytkownik końcowy) wskazane opakowanie kupuje. Opakowania wykonane są z kartonu, jednak ich wieczko jest transparentne i w części pokryte jest folią z tworzywa sztucznego.

Opakowania te mogą służyć zarówno jako opakowania na ciasto, pączki inne wyroby cukiernicze. Opakowania te często też wykorzystywane są w lokalach sushi do umieszczania w nich oferowanych dań sushi. Często użytkownicy kupują wskazane opakowania do pakowania rękodzieła, upominków, tkanin i wielu innych. Pudełka mają różne rozmiary. W ofercie hurtowni występuje następujący sortyment pudełek o wskazanych wymiarach: 10x5x5cm, 20x5x5, 13x13x7, 31x22x8, 19x13x5, 32x32x14, 18x18x9, 22x22x11, 25x15x8, 25x25x12, 28x28x13, 16x11x8. Mając na uwadze powyższe Firma jest jednym z przedsiębiorców wymienionych a art. 3 b wskazanej powyżej ustawy, ale w myśl Wytycznych Komisji dotyczących produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (2021/C 216/01) pojemnik by spełniał kryteria określone w części A pkt 2, części E sekcji I pkt 1 i części G pkt 1 załącznika do dyrektywy, kryteria muszą być stosowane łącznie. W związku z tym, aby pojemnik na żywność wchodził w zakres stosowania dyrektywy, musi spełniać wszystkie trzy kryteria, które mają zastosowanie do żywności w pojemnikach. Ponadto w wytycznych czytamy „Oprócz wymienionych trzech kryteriów stosowanych łącznie istnieje jeszcze kryterium określone w art. 12 dyrektywy związane z tendencją do pozostawiania pojemnika na żywność w miejscach do tego nieprzeznaczonych z uwagi na jego pojemność lub rozmiar, w szczególności w przypadku pojemników zawierających pojedyncze porcje żywności. Chociaż odniesienie w art. 12 do pojęcia pojedynczych porcji żywności wskazano jako element decydujący, nie przedstawiono w dyrektywie żadnej definicji ani powszechnego rozumienia pojęcia pojedynczej porcji, definicji

takiej nie przedstawiono również do pojęcia związanego z pojemnością lub rozmiarem pojemnika. Motyw 12 stanowi, że pojemników zawierających więcej niż jedną porcję żywności lub pojemników zawierających jedną porcję żywności sprzedawanych w ilości większej niż jedna sztuka nie należy uznawać za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych do celów tej dyrektywy. W szczególności wyłączenie pojemników zawierających jedną porcję żywności sprzedawanych w ilości większej niż jedna sztuka wskazuje, że pojęcie pojedynczej porcji żywności może dotyczyć porcji, którą zazwyczaj może spożyć jedna osoba podczas jednego posiłku. Mając na uwadze powyższe można stwierdzić jednoznacznie, że Firma sprzedając wskazane pojemniki nie jest jednoznacznie określić, ile porcji posiłku umieszczonych będzie we wskazanych opakowaniach i czy w ogóle w opakowaniach tych umieszczona zostanie żywność. Zakładając, że użytkownik końcowy zakupi wskazane pojemniki jako pojemniki na żywność to w pojemnikach tych może zostać umieszczony posiłek np. ciasteczka, ciasta, sushi z przeznaczeniem dla więcej niż 1 osoby. W tabeli 4-2 wyraźnie zaznaczono, że chodzi o pojemnik na żywność wykonany z tworzywa sztucznego zawierający porcję gorącego posiłku/ zimnego posiłku. Przedsiębiorca prowadząc hurtownię opakowań nie wie ile porcji żywności będzie umieszczonych w pojemniku i czy w ogóle w pojemnikach tych żywność zostanie umieszczona. Na stronie, na której opakowanie można zakupić czytamy: „Pudełko cukiernicze, transportowe. Opakowanie na ciasto, torty, pączki i inne wyroby cukiernicze. Wykonane ze sztywnego kartonu, które zabezpiecza zawartość. Jak wspomniano powyżej w art. 12 Dyrektywy wprowadzono dodatkową przesłankę porcji posiłku, jednak nawet jej nie zdefiniowano. W Wytycznych Komisji do ww. Dyrektywy wprost zapisano: „(...) pojęcie pojedynczej porcji żywności może dotyczyć porcji, którą zazwyczaj może spożyć jedna osoba podczas jednego posiłku”. Jednakże Wytyczne Komisji mają jedynie charakter pomocniczy, ale nie mają charakteru źródła prawa. Polski ustawodawca dokonując transpozycji Dyrektywy, uznał kryterium porcji za nieistotne. Powyższe wynika z faktu, że wśród wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy kryteriów brak jest odniesienia do liczby porcji. Dlatego też, przyjmując możliwość ewentualnego stosowania zarówno Dyrektywy jak i Wytycznych w zakresie dodatkowego elementu porcji, w każdym przypadku należałoby oceniać kryterium porcji w sposób możliwie obiektywny, a w przypadku sprzedaży przez Wnioskodawcę pustych opakowań obiektywnie nie można tego jednoznacznie stwierdzić. Pudełko transportowe w tym przypadku oznacza, że pojemnik służący do przenoszenia, przewożenia nie tylko żywności, ale także innych produktów, w tym dekoracyjnych”.

6. Stanowisko przedstawione przez Stronę dot. opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej za pudełka wykonane w całości z tworzywa sztucznego OPS R-PET transportowe do ciast i tortów sprzedawane głównie po 50 lub 100 sztuk

Zdaniem Strony sprzedając ww. towary nie jest ona zobowiązana do pobierania od nabywającego je opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej, z uwagi na fakt, „że pojemniki te mogą stanowić pojemnik transportowy. Pudełko sprzedawane jest puste. Pudełko nie stanowi pojemnika na żywność, stosowanego w celu umieszczenia w nim żywności, która jest:

- a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
- b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
- c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie.

Ponadto pudełka o wymiarach 10x10x6, 10x10x7,5, 12,5x12,5x8, 12,5x12,5x5, 20x10x8,5, 20x10x5,5, 20x12,5x6,5, 18x11,5x4, 20x12,5x10,5, 26,5x16,5x10, 23x17x6,5 mogą zawierać więcej niż jedną porcję żywności lub zawierać jedną porcję żywności sprzedawanych w ilości większej niż jedna sztuka., ale nie stanowią pojemnika na żywność stosowanego w celu, o którym mowa powyżej”.

Wnioskodawca wskazał, że „jeśli chodzi o pudełko wykonane w całości z tworzywa sztucznego OPS R-PET transportowe do ciast i tortów sprzedawane głównie po 50 lub 100 sztuk o wymiarach 10x10x6, 10x10x7,5, 12,5x12,5x8, 12,5x12,5x5, 20x10x8,5, 20x10x5,5, 20x12,5x6,5, 18x11,5x4, 20x12,5x10,5, 26,5x16,5x10, 23x17x6,5. Zauważyć należy, że sprzedając wskazane opakowania Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu hurtowego nie jest w stanie stwierdzić w jakim celu nabywca (użytkownik końcowy) wskazane opakowanie kupuje. Opakowania wykonane są w całości z tworzywa sztucznego. Do pojemnika jest zespolona pokrywka. Pojemnik jest zamykany. Stanowi głównie pojemnik cukierniczy i garmazeryjny. Jest najczęściej stosowany w cukierniach, piekarniach, gastronomii, cateringu. Nadaje się do ciast, ciasteczek, dań gorących, zimnych. Opakowanie stosowane są często do pakowania wyrobów garmazeryjnych. Pojemniki najczęściej kupowane są jako opakowanie transportowe, do przenoszenia, przewożenia żywności. W pojemnikach można także umieścić

warzywa, owoce, makarony, ryże, surówki i wiele innych. Zaletą opakowań jest to, że można je szczelnie zamknąć i przetransportować. Na stronie producenta opakowania czytamy: „Przeźroczysty pojemnik z wysoką przykrywką mający wiele zastosowań, głównie do wszelkiego rodzaju żywności. Używany przede wszystkim do pakowania ciast, kruchych ciastek, pączków, faworków, rolad, tortów, lodów, ale także sałatek, i zimnej, gotowej żywności (makaronów, past, bigosów, pasztecików, naleśników, wyrobów garmazeryjnych a nawet grzybów). Stosowany także do wyrobów przemysłowych, wszędzie tam, gdzie przeźroczysty pojemnik wyeksponuje walory zapakowanego wewnątrz produktu. Często stosowany w restauracjach i w firmach organizujących przyjęcia (a zwłaszcza wesela) do pakowania gościom (czy to „na drogę” czy to w formie prezentu) ciast i żywności.” Pudełko transportowe w tym przypadku oznacza, że pojemnik służy do przenoszenia, przewożenia żywności. Zakładając, że użytkownik końcowy zakupi wskazane pojemniki jako pojemniki na żywność to w pojemnikach tych może zostać umieszczony posiłek z przeznaczeniem dla więcej niż 1 osoby. W tabeli 4-2 wyraźnie zaznaczono, że chodzi o pojemnik na żywność wykonany z tworzywa sztucznych zawierający porcję gorącego posiłku/ zimnego posiłku. Przedsiębiorca prowadząc hurtownię opakowań nie wie ile porcji żywności będzie umieszczonych w pojemniku i czy w ogóle w pojemnikach tych żywność zostanie umieszczona. Jak wspomniano powyżej w art. 12 Dyrektywy wprowadzono dodatkową przesłankę porcji posiłku, jednak nawet jej nie zdefiniowano. W Wytycznych Komisji do ww. Dyrektywy wprost zapisano: „(...) pojęcie pojedynczej porcji żywności może dotyczyć porcji, którą zazwyczaj może spożyć jedna osoba podczas jednego posiłku”. Jednakże Wytyczne Komisji mają jedynie charakter pomocniczy, ale nie mają charakteru źródła prawa. Polski ustawodawca dokonując transpozycji Dyrektywy, uznał kryterium porcji za nieistotne. Powyższe wynika z faktu, że wśród wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy kryteriów brak jest odniesienia do liczby porcji. Dlatego też, przyjmując możliwość ewentualnego stosowania zarówno Dyrektywy jak i Wytycznych w zakresie dodatkowego elementu porcji, w każdym przypadku należałoby oceniać kryterium porcji w sposób możliwie obiektywny, a w przypadku sprzedaży przez Wnioskodawcę pustych opakowań obiektywnie nie można tego jednoznacznie stwierdzić”.

7. Stanowisko przedstawione przez Stronę dot. opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej za pojemniki na sos o pojemności 15 ml, 30 ml, 50 ml wykonane z tworzywa sztucznego Zdaniem Strony sprzedając ww. towary nie jest ona zobowiązana do pobierania od nabywającego je opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej, z uwagi na że pojemnik sprzedawany jest pusty, a w dalszym wykorzystaniu w pojemnikach tych można umieszczać żywność, która nie jest przeznaczona do spożywania bezpośrednio z pojemnika, np. sos, dla którego stanowi jedynie dodatek smakowy do oferowanego posiłku.

8. Stanowisko przedstawione przez Stronę dot. opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej za wykonane z tworzywa sztucznego kubki na napoje i pojemniki na żywność, dla których dostawcy przedstawiają dokumenty dotyczące wielokrotnego użytku (certyfikaty/świadectwa/oświadczenia)

Zdaniem Strony sprzedając ww. towary nie jest ona zobowiązana do pobierania od nabywającego je opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej, „z uwagi na fakt, że testy dla wskazanych opakowań przeprowadzone w oparciu o normę UNE 53928:2020, przedstawiają brak zmian właściwości produktów po 25 cyklach mycia w zmywarkach w temperaturze 60°. Mając na uwadze powyższe wykazanie, że produkty przeszły testy potwierdzające brak zmian właściwości produktów po 25 cyklach mycia w zmywarkach w temperaturze 60°, jest wystarczającym aby wymienione wyroby ze względu na posiadany raport z testu mają możliwość wielokrotnego użytku więc nie są objęte Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 roku w sprawie zmniejszenia oddziaływania niektórych produktów z tworzywa sztucznych na środowisko.

Ponadto kolejny z dostawców przedstawił CERTYFIKAT WIELOKROTNEGO UŻYTKU, w którym oświadczył, że na podstawie sprawozdań z badań nr 421380/20/POZ z dnia 28.09.2020, 80692/21/POZ z dnia 19.02.2021, 202861/22/POZ z dnia 06.06.2022, CF2301413 z dnia 15.05.2023, CF2301412 z dnia 15.05.2023, CF2301411 z dnia 15.05.2023-06.06.2023, nr 507104/23/POZ z dnia 23.10.2023, Nr 404979/22/GDA z 02.11.2022, nr 179093/23/GDA, TURT230048732 – 30.05.2023 wyroby dostarczane przez Spółkę wyprodukowane z surowca PS (polistyren) oraz PP (polipropylen) otrzymały pozytywną ocenę testów pod kątem odporności naczyń kuchennych na mechaniczne zmywanie (125 cykli testowych) w temperaturze 65°C. Testy zostały przeprowadzone w oparciu o normy EN 12875-1 oraz 12875-2. Wyżej wymienione wyroby ze względu na posiadany certyfikat wielokrotnego użytku, nie są objęte Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w

sprawie zmniejszenia oddziaływania niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko.

Inny z dostawców przedstawił oświadczenie, że wskazany asortyment z polipropylenu (PP), polistyrenu (PS) oraz WPC (Wood Plastic Composites) do wielokrotnego użytku, których przeznaczenie zostało potwierdzone pozytywnymi wynikami badań w akredytowanym laboratorium badawczym. Opakowania poddano testom pod kątem odporności naczyń kuchennych na zmywanie mechaniczne (125 cykli w temperaturze 65°C) według norm EN-12875-1 i EN-12875-2 i w związku z powyższym wskazane w oświadczeniu produkty posiadają potwierdzone właściwości wielokrotnego użycia i nie obejmuje ich Dyrektywa (SUP).

Kolejne z oświadczeń również dotyczy wielokrotności wykorzystania: „na podstawie sprawozdań z badań nr 2023TM6106 z dnia 29/06/2022 przez Laboratorium AITEX Asociacion de Investigacion de la Industria Textil – C.I.F. : G03182870, Plaza Emilio Sala, 1 – E-03801 ALOY (Alicante) Spain, są wyprodukowane z surowca PP (polipropylen) i otrzymały pozytywną ocenę testów pod kątem ich odporności w/w naczyń kuchennych na zmywanie w temperaturze 60°C. Testy zostały przeprowadzone w oparciu o normę UNE 53928:2020 (reusable plastic tableware for food use) i przedstawiają brak zmian właściwości produktów po 25 cyklach mycia w zmywarkach w temperaturze 60°C, a wymienione wyroby ze względu na posiadany Raport z Testu mają możliwość wielokrotnego użytku więc nie są objęte Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 Czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia oddziaływania niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko. [...]

Mając na uwadze powyższe na podstawie wskazanych testów kubki i pojemniki na żywność, dla których firmy przedstawiają oświadczenia oraz certyfikaty wielokrotnego użytku na podstawie wskazanych powyżej norm nie zaliczają się pod zapisy Dyrektywy SUP, tym samym są zwolnione z pobrania opłaty konsumenckiej [...]

Wnioskodawca wskazał, że „opakowania w postaci kubków na napoje i pojemników na żywność, o których mowa powyżej nie spełniają jednak warunków określonych w definicji opakowania wielokrotnego użytku, zawartej w ustawie z 13.06.2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 1658 z późn. zm.). Dla wskazanych w niniejszym wniosku opakowaniach producent/dystrybutor nie przedstawił danych/informacji by opakowania te były zgodne z europejską normą zharmonizowaną EN 13429:2004 „Opakowania – Wielokrotne użycie”, w tym z następującymi kryteriami oceny:

- wprowadzenie do obrotu w celu powtórnego użycia,
- opróżnienie opakowania (wyjęcie zawartości) nie powoduje poważnego (nieodwracalnego) jego uszkodzenia,
- opakowanie jest przystosowane do ponownego napełniania,
- wszystkie czynności procesu przygotowania do ponownego napełnienia są pod kontrolą w celu zminimalizowania ich negatywnego wpływu na środowisko,
- ponowne napełnienie produktem nie wiąże się z obniżeniem jakości tego produktu oraz ryzykiem dotyczącym zdrowia i bezpieczeństwa,
- istnieje zorganizowany system odbioru opakowań (umowy organizacyjne, techniczne i finansowe), system ten jest dostępny na rynku,
- system zwrotności opakowań odpowiada kryteriom systemów określonym w normie (system zamknięty, otwarty i mieszany).

Wnioskodawcy nie jest znane, w jaki sposób oferowane produkty ze wskazanym świadectwem/certyfikatem/oświadczeniem są produkowane i wprowadzane do obrotu w myśl normy EN 13429:2004 „Opakowania – Wielokrotne użycie”. Zauważyć należy, jak wskazano wcześniej, że producent/dostawca nie przedstawił na te opakowania deklaracji zgodności z normą EN 13429:2004, a także nie jest znany sposób zorganizowania i działania systemu wielokrotnego użycia, czy zostały zawarte umowy organizacyjne, techniczne i finansowe tak by zorganizować system odbioru opakowań. Wnioskodawca otrzymał jedynie certyfikaty/świadectwa/oświadczenia, jak wskazano we wniosku. Poza nimi żadnych innych oświadczeń dotyczących spełnienia normy EN 13429:2004 nie otrzymano”.

Ad. 1. W niniejszej sprawie (dot. opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej za wykonane z elastycznych materiałów owijki takie jak koperty na żywność typu fast food (hamburgery, kebaby, frytki, hot-dogi) i owijki do kanapek (materiał: papier + powłoka PE) należy stwierdzić co następuje:

Odnosząc się do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego przedstawiam stanowisko w kwestii stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 433).

Ustawa o opłacie produktowej w art. 3b ust.1 zobowiązuje przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, od 1 stycznia 2024 r. do pobierania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach (puste produkty lub z zapakowaną żywnością lub napojem). Obowiązek ten dotyczy wyłącznie dwóch rodzajów produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy, tj.:

- a) kubków na napoje, w tym ich pokrywek i wieczek;
- b) pojemników na żywność, w tym pojemników takich jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowanych w celu umieszczania w nich żywności, która jest:
  - przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
  - zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
  - gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie

- w tym pojemników na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.

Wśród ww. produktów nie zostały wymienione owijki kwalifikowane do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w postaci paczek i owijek wykonanych z elastycznych materiałów zawierających żywność przeznaczoną do bezpośredniego spożycia z paczki lub owijki bez żadnej dalszej obróbki i tym samym nie podlegają one obowiązkowi pobierania od użytkownika końcowego opłaty z art. 3b ww. ustawy.

Ad. 2. W niniejszej sprawie (dot. opłaty z art. 3k ust. 1 ustawy o opłacie produktowej za wykonane z elastycznych materiałów owijki takie jak koperty na żywność typu fast food (hamburgery, kebaby, frytki, hot-dogi) i owijki do kanapek (materiał: papier + powłoka PE) należy stwierdzić co następuje:

Odnosząc się do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego przedstawiam stanowisko w kwestii stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 433).

Zgodnie z art. 3k ust. 1 ustawy o opłacie produktowej przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcji I załącznika nr 9 do ustawy jest obowiązany do ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów:

1. zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym na pokrycie kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania;
2. uprzątnięcia oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu.

Produktami takimi, zgodnie z sekcją I załącznika nr 9 pkt 2 ww. ustawy są paczki i owijki wykonane z elastycznych materiałów zawierające żywność przeznaczoną do bezpośredniego spożycia z paczki lub owijki bez żadnej dalszej obróbki.

Artykuł 2 pkt 9e ustawy o opłacie produktowej definiuje produkty jednorazowego użytku wykonane z tworzywa sztucznego, które objęte są jej przepisami, jako produkty, które są w całości lub części wykonane z tworzyw sztucznych i które nie zostały przeznaczone, zaprojektowane ani wprowadzone do obrotu, tak aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie ich w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego były pierwotnie przeznaczone. Przy tym w art. 2 pkt 11aa ustawy o opłacie produktowej definiuje tworzywo sztuczne jako materiał składający się z polimeru w rozumieniu art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.Urz. UE L 396 z 30.12.2006, str. 1, z późn. zm), do którego mogły zostać dodane dodatki lub inne

substancje i który może funkcjonować jako główny składnik strukturalny produktów końcowych, z wyjątkiem polimerów naturalnych, które nie zostały chemicznie zmodyfikowane.

Ustawa o opłacie produktowej w art. 2 pkt 9b definiuje przedsiębiorcę podlegającego jej przepisom jako przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r., poz. 236), który importuje produkty, dokonuje wewnątrzspółnotowego nabycia produktów lub wytwarza produkty i wprowadza je do obrotu, z wyłączeniem przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne i prowadzącego działalność połowową w rozumieniu art. 4 pkt 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz. Urz. UE L 354 z 28.12.2013, str. 22, z późn. zm.), zwanego dalej "rozporządzeniem nr 1380/2013", w tym wprowadzającego do obrotu produkty pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2021 r. poz. 324, z 2022 r. poz. 2185 oraz z 2023 r. poz. 588), lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których to produktów wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy.

Przy tym wprowadzenie do obrotu definiowane jest w art. 2 pkt 12a ustawy o opłacie produktowej jako pierwsze dostarczenie produktu na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatne albo nieodpłatne, do celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania, w tym na potrzeby własne.

W przypadku paczek i owijek wymienionych w sekcji I załącznika nr 9 pkt 2 do ustawy o opłacie produktowej, mowa jest o paczkach wykonanych z elastycznych materiałów zawierających żywność przeznaczoną do bezpośredniego spożycia z paczki bez żadnej dalszej obróbki. Czyli to przedsiębiorca, który wprowadza do obrotu paczkę i owijkę zawierającą żywność podlega przepisom ustawy o opłacie produktowej. Strona prowadząc sprzedaż hurtową i detaliczną owijek bez żywności, które nabywa na terenie kraju, nie dokonuje pierwszego wprowadzenia na rynek paczek i owijek z żywnością. W związku z powyższym Strona nie jest zobowiązana do ponoszenia corocznej opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 tej ustawy.

Ad. 3. W niniejszej sprawie (dot. opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej za papier foliowany do wędlin (pakowany po 1000 szt. lub na kilogramy) należy stwierdzić co następuje: Odnosząc się do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego przedstawiam stanowisko w kwestii stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 433).

Ustawa o opłacie produktowej w art. 3b ust.1 zobowiązuje przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, od 1 stycznia 2024 r. do pobierania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach (puste produkty lub z zapakowaną żywnością lub napojem). Obowiązek ten dotyczy wyłącznie dwóch rodzajów produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy, tj.:

- c) kubków na napoje, w tym ich pokrywek i wieczek;
- d) pojemników na żywność, w tym pojemników takich jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowanych w celu umieszczania w nich żywności, która jest:
  - przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
  - zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
  - gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie

- w tym pojemników na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.

Papier foliowany nie może być uznany za kubek na napój bądź pojemnik na żywność, a jedynie za paczkę i owijkę wykonaną z elastycznych materiałów zawierającą żywność przeznaczoną do bezpośredniego spożycia z paczki lub owijki bez żadnej dalszej obróbki, stąd nie stanowi produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionego w załączniku nr 6 do ww. ustawy i tym samym nie podlega obowiązkowi pobierania od użytkownika końcowego

opłaty z art. 3b ww. ustawy.

Ad. 4. W niniejszej sprawie (dot. opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej za wieczka do kubków, wieczka do pojemników wykonane z tworzywa sztucznego kupowane oddzielnie (nie są w komplecie z kubkiem czy pojemnikiem) należy stwierdzić co następuje:

Odnosząc się do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego przedstawiam stanowisko w kwestii stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 433).

Ustawa o opłacie produktowej w art. 3b ust.1 zobowiązuje przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, od 1 stycznia 2024 r. do pobierania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach (puste produkty lub z zapakowaną żywnością lub napojem). Obowiązek ten dotyczy wyłącznie dwóch rodzajów produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy, tj.:

- e) kubków na napoje, w tym ich pokrywek i wieczek;
- f) pojemników na żywność, w tym pojemników takich jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowanych w celu umieszczania w nich żywności, która jest:
  - przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
  - zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
  - gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie

- w tym pojemników na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.

W przypadku powyższych produktów mowa jest o kubkach na napoje i pojemnikach na żywność, co do których mogą być przynależne pokrywki i wieczka. Nie wymieniono natomiast w załączniku nr 6 do ww. ustawy wieczek/pokrywek jako osobnych produktów. Zatem w przypadku sprzedaży samych wieczek do kubków i pojemników z tworzywa sztucznego (bez tych kubków/pojemników) nie należy pobierać od użytkownika końcowego opłaty, o której mowa w art. 3b ww. ustawy.

Jak wynika z przedstawionego we wniosku stanu faktycznego Wnioskodawca prowadzi jednostkę handlu, w której sprzedaje wieczka do kubków i pojemników na żywność wykonane z tworzyw sztucznych, które nie są w zestawie z kubkiem lub pojemnikiem. Mając zatem powyższe na uwadze, Strona nie jest zobowiązana w tym przypadku do pobierania opłaty z art. 3b ww. ustawy.

Ad. 5. W niniejszej sprawie (dot. opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej za pudełka wykonane z papieru i tektury z okienkiem z tworzywa sztucznego) należy stwierdzić co następuje:

Odnosząc się do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego przedstawiam stanowisko w kwestii stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 433).

Artykuł 2 pkt 9e ustawy o opłacie produktowej definiuje produkty jednorazowego użytku wykonane z tworzywa sztucznego, które objęte są jej przepisami, jako produkty, które są w całości lub części wykonane z tworzyw sztucznych i które nie zostały przeznaczone, zaprojektowane ani wprowadzone do obrotu, tak aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie ich w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego były pierwotnie przeznaczone. Przy tym w art. 2 pkt 11aa ustawy o opłacie produktowej definiuje tworzywo sztuczne jako materiał składający się z polimeru w rozumieniu art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.Urz.

UE L 396 z 30.12.2006, str. 1, z późn. zm), do którego mogły zostać dodane dodatki lub inne substancje i który może funkcjonować jako główny składnik strukturalny produktów końcowych, z wyjątkiem polimerów naturalnych, które nie zostały chemicznie zmodyfikowane.

Zgodnie z art. 3b ust. 1 ustawy o opłacie produktowej przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego/hurtowego, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych (w tym pojemniki na żywność) będące opakowaniami, jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty, zwanej dalej "opłatą". Kolejno ww. przedsiębiorcy wnoszą pobraną opłatę na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa właściwego ze względu na miejsce jej pobrania, w terminie do dnia 15 marca roku następującego po roku kalendarzowym, w którym została pobrana (art. 3d ww. ustawy).

Dodatkowo art. 2 pkt 11ac ww. ustawy wskazuje, że użytkownik końcowy to podmiot nabywający produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napoje lub żywność w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich wykorzystania na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży. Pojemniki na żywność objęte przepisami art. 3b ustawy o opłacie produktowej to pojemniki w tym pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:

- a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
- b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
- c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie

- w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność (załącznik nr 6 pkt 2 ww. ustawy).

Należy przy tym podkreślić, że aby pojemnik na żywność wchodził w zakres stosowania ww. ustawy, musi spełnić łącznie wszystkie powyższe trzy kryteria, które mają zastosowanie do żywności w pojemnikach. W dokumencie opracowanym przez Komisję Europejską pt.

„Wytyczne Komisji dotyczące produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (2021/C 216/01)” (dyrektywa SUP), zwane dalej „wytycznymi”, wskazano, że „oprócz wymienionych trzech kryteriów stosowanych łącznie istnieje jeszcze kryterium określone w art. 12 dyrektywy związane z tendencją do pozostawiania pojemnika na żywność w miejscach do tego nieprzeznaczonych z uwagi na jego pojemność lub rozmiar, w szczególności w przypadku pojemników zawierających pojedyncze porcje żywności. Chociaż odniesienie w art. 12 do pojęcia pojedynczych porcji żywności wskazano jako element decydujący, nie przedstawiono w dyrektywie żadnej definicji ani powszechnego rozumienia pojęcia pojedynczej porcji. Motyw 12 stanowi, że pojemników zawierających więcej niż jedną porcję żywności lub pojemników zawierających jedną porcję żywności sprzedawanych w ilości większej niż jedna sztuka nie należy uznawać za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych do celów tej dyrektywy. W szczególności wyłączenie pojemników zawierających jedną porcję żywności sprzedawanych w ilości większej niż jedna sztuka wskazuje, że pojęcie pojedynczej porcji żywności może dotyczyć porcji, którą zazwyczaj może spożyć jedna osoba podczas jednego posiłku. Odpowiednia pojemność i rozmiar mogą jednak różnić się w zależności od wartości odżywczej znajdującego się w pojemniku produktu spożywczego i od zwyczajów konsumpcyjnych w Unii. Ponadto w odniesieniu do pojemników na napoje w części C, części E sekcja I pkt 3 i części G pkt 3 załącznika do dyrektywy ustanowiono jednoznacznie próg pojemności i rozmiaru wynoszący trzy litry, powyżej których dyrektywa nie ma zastosowania. Próg ten świadczy o tym, że za istotne uznaje się zapobieganie zaśmiecaniu produktami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które są porcjowane w taki sposób, aby jedna porcja była zwykle spożywana przez kilka osób. Analogicznie sugeruje się stosowanie tej samej objętości jako górnego progu w przypadku pojemników na żywność w celu ustalenia, czy daną porcję można zazwyczaj spożyć w ramach jednego posiłku”.

Strona w swoim wniosku wskazała, że nie wie ile porcji żywności będzie umieszczonych w pojemnikach i że w każdym przypadku należałoby ocenić kryterium porcji w sposób możliwie obiektywny, a w przypadku sprzedaży przez Wnioskodawcę pustych opakowań obiektywnie nie można tego jednoznacznie stwierdzić.

Kierując się ww. wytycznymi, pojemnik na żywność o rozmiarach odpowiadających objętości do trzech litrów jako pojemnik przeznaczony na jedną porcję żywności, podlega przepisom ustawy o opłacie produktowej, w tym obowiązkowi o którym mowa w art. 3b ww. ustawy. Mając powyższe na uwadze sprzedawca zatem musi kierować się tym kryterium przy weryfikowaniu, czy podmiot nabywa jednorazowy pojemnik na żywność z tworzywa sztucznego, który podlega obowiązkowi pobrania za niego opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej.

Wnioskodawca ma w swojej ofercie handlowej pudełka wykonane z papieru i tektury z okienkiem z tworzywa sztucznego o różnych rozmiarach. Pudełka takie o rozmiarach odpowiadających objętości do trzech litrów będą stanowiły produkt jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego w postaci pojemnika na żywność i jako takie będą podlegały przepisom ustawy o opłacie produktowej, w tym obowiązkowi, o którym mowa w art. 3b ustawy o opłacie produktowej. Zatem Strona sprzedając w jednostce handlu pojemniki na żywność takie jak pudełka wykonane z papieru i tektury z okienkiem z tworzywa sztucznego o rozmiarach odpowiadających objętości do trzech litrów będzie obowiązana do pobrania, od nabywającego je podmiotu, który nie prowadzi docelowo dalszej ich odsprzedaży (tj. od użytkownika końcowego w myśl regulacji art. 2 pkt 11ac ustawy o opłacie produktowej), opłaty z art. 3b ww. ustawy.

Ad. 6. W niniejszej sprawie (dot. opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej za pudełka wykonane w całości z tworzywa sztucznego OPS R-PET transportowe do ciast i tortów sprzedawane głównie po 50 lub 100 sztuk) należy stwierdzić co następuje:

Odnosząc się do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego przedstawiam stanowisko w kwestii stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 433).

Artykuł 2 pkt 9e ustawy o opłacie produktowej definiuje produkty jednorazowego użytku wykonane z tworzywa sztucznego, które objęte są jej przepisami, jako produkty, które są w całości lub części wykonane z tworzyw sztucznych i które nie zostały przeznaczone, zaprojektowane ani wprowadzone do obrotu, tak aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie ich w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego były pierwotnie przeznaczone. Przy tym w art. 2 pkt 11aa ustawy o opłacie produktowej definiuje tworzywo sztuczne jako materiał składający się z polimeru w rozumieniu art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz. Urz. UE L 396 z 30.12.2006, str. 1, z późn. zm), do którego mogły zostać dodane dodatki lub inne substancje i który może funkcjonować jako główny składnik strukturalny produktów końcowych, z wyjątkiem polimerów naturalnych, które nie zostały chemicznie zmodyfikowane.

Zgodnie z art. 3b ust. 1 ustawy o opłacie produktowej przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego/hurtowego, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych (w tym pojemniki na żywność) będące opakowaniami, jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty, zwanej dalej "opłatą". Kolejno ww. przedsiębiorcy wnoszą pobraną opłatę na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa właściwego ze względu na miejsce jej pobrania, w terminie do dnia 15 marca roku następującego po roku kalendarzowym, w którym została pobrana (art. 3d ww. ustawy).

Dodatkowo art. 2 pkt 11ac ww. ustawy wskazuje, że użytkownik końcowy to podmiot

nabywający produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napoje lub żywność w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich wykorzystania na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży. Pojemniki na żywność objęte przepisami art. 3b ustawy o opłacie produktowej to pojemniki w tym pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:

- a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
- b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
- c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie

- w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność (załącznik nr 6 pkt 2 ww. ustawy).

Należy przy tym podkreślić, że aby pojemnik na żywność wchodził w zakres stosowania ww. ustawy, musi spełnić łącznie wszystkie powyższe trzy kryteria, które mają zastosowanie do żywności w pojemnikach. W dokumencie opracowanym przez Komisję Europejską pt. „Wytyczne Komisji dotyczące produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (2021/C 216/01)” (dyrektywa SUP), zwane dalej „wytycznymi”, wskazano, że „oprócz wymienionych trzech kryteriów stosowanych łącznie istnieje jeszcze kryterium określone w art. 12 dyrektywy związane z tendencją do pozostawiania pojemnika na żywność w miejscach do tego nieprzeznaczonych z uwagi na jego pojemność lub rozmiar, w szczególności w przypadku pojemników zawierających pojedyncze porcje żywności. Chociaż odniesienie w art. 12 do pojęcia pojedynczych porcji żywności wskazano jako element decydujący, nie przedstawiono w dyrektywie żadnej definicji ani powszechnego rozumienia pojęcia pojedynczej porcji. Motyw 12 stanowi, że pojemników zawierających więcej niż jedną porcję żywności lub pojemników zawierających jedną porcję żywności sprzedawanych w ilości większej niż jedna sztuka nie należy uznawać za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych do celów tej dyrektywy. W szczególności wyłączenie pojemników zawierających jedną porcję żywności sprzedawanych w ilości większej niż jedna sztuka wskazuje, że pojęcie pojedynczej porcji żywności może dotyczyć porcji, którą zazwyczaj może spożyć jedna osoba podczas jednego posiłku. Odpowiednia pojemność i rozmiar mogą jednak różnić się w zależności od wartości odżywczej znajdującego się w pojemniku produktu spożywczego i od zwyczajów konsumpcyjnych w Unii. Ponadto w odniesieniu do pojemników na napoje w części C, części E sekcja I pkt 3 i części G pkt 3 załącznika do dyrektywy ustanowiono jednoznacznie próg pojemności i rozmiaru wynoszący trzy litry, powyżej których dyrektywa nie ma zastosowania. Próg ten świadczy o tym, że za istotne uznaje się zapobieganie zaśmiecaniu produktami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które są porcjowane w taki sposób, aby jedna porcja była zwykle spożywana przez kilka osób. Analogicznie sugeruje się stosowanie tej samej objętości jako górnego progu w przypadku pojemników na żywność w celu ustalenia, czy daną porcję można zazwyczaj spożyć w ramach jednego posiłku”.

Strona w swoim wniosku wskazała, że nie wie ile porcji żywności będzie umieszczonych w pojemnikach i że w każdym przypadku należałoby ocenić kryterium porcji w sposób możliwie obiektywny, a w przypadku sprzedaży przez Wnioskodawcę pustych opakowań obiektywnie nie można tego jednoznacznie stwierdzić.

Kierując się ww. wytycznymi, pojemnik na żywność o rozmiarach odpowiadających objętości do trzech litrów jako pojemnik przeznaczony na jedną porcję żywności, podlega przepisom ustawy o opłacie produktowej, w tym obowiązkowi o którym mowa w art. 3b ww. ustawy. Mając powyższe na uwadze sprzedawca zatem musi kierować się tym kryterium przy weryfikowaniu, czy podmiot nabywa jednorazowy pojemnik na żywność z tworzywa sztucznego, który podlega obowiązkowi pobrania za niego opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej.

Wnioskodawca ma w swojej ofercie handlowej wykonane w całości z tworzywa sztucznego

pudełka transportowe do ciast i tortów o różnych rozmiarach. Pudełka takie o rozmiarach odpowiadających objętości do trzech litrów będą stanowiły produkt jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego w postaci pojemnika na żywność i jako takie będą podlegały przepisom ustawy o opłacie produktowej, w tym obowiązkowi, o którym mowa w art. 3b ustawy o opłacie produktowej. Zatem Strona sprzedając w jednostce handlu pojemniki na żywność takie jak wykonane w całości z tworzywa sztucznego pudełka transportowe do ciast i tortów o rozmiarach odpowiadających objętości do trzech litrów będzie obowiązana do pobrania, od nabywającego je podmiotu, który nie prowadzi docelowo dalszej ich odsprzedaży (tj. od użytkownika końcowego w myśl regulacji art. 2 pkt 11ac ustawy o opłacie produktowej), opłaty z art. 3b ww. ustawy.

Ad. 7. W niniejszej sprawie (dot. opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej za pojemniki na sos o pojemności 15 ml, 30 ml, 50 ml wykonane z tworzywa sztucznego) należy stwierdzić co następuje:

Odnosząc się do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego przedstawiam stanowisko w kwestii stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 433).

Przepisy ustawy o opłacie produktowej obejmują wykonane z tworzywa sztucznego jednorazowe pojemniki na żywność stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:

- a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
- b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
- c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie

- w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność (załącznik nr 6 pkt 2 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 3b ww. ustawy przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w której są oferowane opakowania, o których mowa powyżej, lub posiłki w tych opakowaniach jest obowiązany pobrać opłatę od nabywającego te opakowania jednorazowego użytku lub posiłki w tych opakowaniach.

W dokumencie opracowanym przez Komisję Europejską pt. „Wytyczne Komisji dotyczące produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko” (dyrektywa SUP), której transpozycją jest znowelizowana ustawa o opłacie produktowej., wskazano w przykładach pojemników na żywność objętych zakresem stosowania dyrektywy m.in. pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający sosy. Tym samym podlegają także przepisom ustawy o opłacie produktowej i w odniesieniu do tych pojemników Strona jest zobowiązana do pobierania opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej.

Ad. 8. W niniejszej sprawie (dot. opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej za wykonane z tworzywa sztucznego kubki na napoje i pojemniki na żywność, dla których dostawcy przedstawiają dokumenty dotyczące wielokrotnego użytku (certyfikaty/świadectwa/oświadczenia) należy stwierdzić co następuje:

Odnosząc się do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego przedstawiam stanowisko w kwestii stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 433).

Artykuł 3b ust. 1 ustawy o opłacie produktowej wskazuje, że przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach, zwanej dalej "opłatą". Produktami takimi, zgodnie z załącznikiem nr 6 pkt 1 i 2 ww. ustawy są kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka oraz pojemniki na żywność, w tym pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:

- a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
- b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz

- c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie
- w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.

Natomiast zgodnie z art. 2 pkt 9e ww. ustawy przez produkt jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych rozumie się produkt, który jest w całości lub części wykonany z tworzyw sztucznych i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu, tak aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie go w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony.

Dodatkowo art. 2 pkt 11ac ww. ustawy wskazuje, że użytkownik końcowy to podmiot nabywający produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napoje lub żywność w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich wykorzystania na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży. Strona w swoim wniosku wskazała, że dla sprzedawanych przez nią kubków na napoje i pojemników na żywność dostawcy przedstawiają dokumenty wielokrotnego użytkowania, w których to wskazują że z uwagi na pozytywną ocenę testów pod kątem odporności naczyń kuchennych na zmywanie mechaniczne mają one możliwość wielokrotnego użytku i nie są objęte Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia oddziaływania niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko. Odnosząc się do powyższego należy zaznaczyć, że dla uznania, że produkt z tworzyw sztucznych nie spełnia definicji „produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych” nie wystarczy spełnienie co najmniej jednej z przesłanek, tj. zaprojektowanie, wprowadzenie do obrotu albo przeznaczenie, potwierdzające zamiar wielokrotnego wykorzystania takiego produktu. Jak wskazano w Wytycznych Komisji dotyczących produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na podstawie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej C216 z 07.06.2021 r.) w pkt 2.2.3 „Możliwość powtórnego napełnienia i ponownego użycia produktu”: „Zgodnie z art. 3 pkt 2a dyrektywy w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych opakowanie wielokrotnego użytku oznacza „opakowanie przeznaczone, zaprojektowane i wprowadzone do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach jednego cyklu życia wielokrotną rotację poprzez powtarzane napełnianie lub ponowne użycie do tego samego celu, do którego było pierwotnie przeznaczone” (...) Zgodnie z pkt 2 załącznika II do dyrektywy w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, w którym określono wymogi zasadnicze dotyczące opakowań, opakowania wielokrotnego użytku powinny m.in. posiadać właściwości fizyczne oraz cechy opakowań pozwalające na ich wykorzystanie w określonej ilości rotacji, przy normalnie łatwych do przewidzenia warunkach zastosowania. Szczegółowe warunki zgodności z tymi wymogami określono w europejskiej normie zharmonizowanej EN 13429:2004 Opakowania – Opakowania wielokrotnego użytku. Wymienione w tej normie wymogi dotyczące stwierdzania przydatności opakowań do wielokrotnego użytku są następujące:

- zamiar wielokrotnego wykorzystania opakowania (tj. celowe zaprojektowanie, przeznaczenie i wprowadzenie do obrotu),
- projekt opakowania umożliwiający osiągnięcie wielokrotnej rotacji,
- opakowanie można opróżnić/rozładować bez znacznych uszkodzeń i bez zagrożenia dla integralności produktu, zdrowia i bezpieczeństwa,
- opakowanie można odtworzyć, wyczyścić, umyć, naprawić przy jednoczesnym utrzymaniu jego pierwotnej funkcjonalności,
- obowiązują ustalenia umożliwiające wielokrotne wykorzystanie, tj. ustanowiono i uruchomiono system wielokrotnego wykorzystania.”

Jednocześnie w powyższej normie wskazano na definicje:

- wielokrotnego użycia jako czynność, podczas której opakowanie, przeznaczone i zaprojektowane do przejścia w całym cyklu życia nie mniej niż określoną liczbę przewozów lub rotacji, jest ponownie napełniane i stosowane zgodnie ze swoim pierwotnym przeznaczeniem, z zastosowaniem wyrobów pomocniczych występujących na rynku lub bez nich i umożliwiających ponowne napełnienie opakowania; takie opakowanie wielokrotnego użycia stanie się odpadem opakowaniowym, jeśli nie będzie już dłużej przedmiotem wielokrotnego użycia,

- opakowania wielokrotnego użycia jako opakowanie lub element opakowania, które było przeznaczone do przejścia minimalnej liczby przewozów lub rotacji w całym cyklu życia, w systemie wielokrotnego użycia,
- przewozu jako przemieszczenie opakowania, od napełnienia/załadowania do opróżnienia/wyładowania; przewóz może być częścią rotacji,
- rotacji jako cykl, który przechodzi opakowanie wielokrotnego użycia, od napełnienia/załadowania do następnego napełnienia/załadowania; rotacja zawsze będzie obejmować przewóz,
- opakowania przeznaczonego do tego samego celu jako opakowanie, po zakończonej rotacji, ponownie używane zgodnie z pierwotnym przeznaczeniem, w systemie wielokrotnego użycia,
- systemów wielokrotnego użycia jako postanowienia (organizacyjne, techniczne i/lub finansowe) umożliwiające wielokrotne użycie.

Jak wskazano w normie EN 13429:2004 aby ocenić zasadność zakwalifikowania opakowania do „opakowań wielokrotnego użycia” w warunkach przewidywanego stosowania, pakujący/napełniający powinien zapewnić system odbioru opakowań (umowy organizacyjne, techniczne i finansowe), gdzie system zwrotności opakowań odpowiadać będzie kryteriom systemów określonym w normie (system zamknięty, otwarty i mieszany).

Jednocześnie wskazano na konieczność posiadania deklaracji zgodności w celu wykazania czy opakowanie spełnia kryteria zgodności takie jak:

- biorąc pod uwagę szczególne okoliczności/miejsce użytkowania, opakowanie jest przeznaczone do wielokrotnego użycia,
- projekt opakowania zapewnia, aby jego główne elementy wytrzymały określoną liczbę przewozów lub rotacji w zazwyczaj przewidywalnych warunkach,
- opakowanie może być opróżnione/wyładowane bez istotnego uszkodzenia, poza uszkodzeniami, które mogą być naprawione,
- opakowanie może być przywrócone do użytku zgodnie z Załącznikiem B (czyszczone, myte, poddane naprawie) jakąkolwiek wymienioną metodą i na jakimkolwiek określonym poziomie, i przy zachowaniu możliwości pełnienia swojej funkcji,
- proces naprawy opakowania przeprowadzany pod kontrolą pakującego/napełniającego, jest zarządzany w sposób uwzględniający jego wpływ na środowisko,
- proces naprawy jest dostępny i nadaje się do stosowania do opakowania wielokrotnego użycia, i obejmuje wszystkie istotne etapy wymienione w Załączniku B,
- opakowanie może być ponownie napełniane/ładowane bez zagrożenia naruszenia integralności produktu lub zdrowia i bezpieczeństwa osób odpowiedzialnych za ponowne napełnianie/ładowanie,
- w okolicznościach i miejscach przewidywanego użytkowania są na miejscu dostępne warunki (organizacyjne, techniczne, finansowe), które pozwalają na wielokrotne użycie,
- system wielokrotnego użycia, określony jako właściwy w rzeczywistych okolicznościach stosowania, jest zgodny z jednym z wymagań podanych w Rozdziale 6 ww. normy.

Strona we wniosku podkreśliła, że „dla wskazanych w niniejszym wniosku opakowaniach producent/dystrybutor nie przedstawił danych/informacji by opakowania te były zgodne z europejską normą zharmonizowaną EN 13429:2004 „Opakowania – Wielokrotne użycie”, w tym z następującymi kryteriami oceny:

- wprowadzenie do obrotu w celu powtórnego użycia,
- opróżnienie opakowania (wyjęcie zawartości) nie powoduje poważnego (nieodwracalnego) jego uszkodzenia,
- opakowanie jest przystosowane do ponownego napełniania,
- wszystkie czynności procesu przygotowania do ponownego napełnienia są pod kontrolą w celu zminimalizowania ich negatywnego wpływu na środowisko,
- ponowne napełnienie produktem nie wiąże się z obniżeniem jakości tego produktu oraz ryzykiem dotyczącym zdrowia i bezpieczeństwa,
- istnieje zorganizowany system odbioru opakowań (umowy organizacyjne, techniczne i finansowe), system ten jest dostępny na rynku,
- system zwrotności opakowań odpowiada kryteriom systemów określonym w normie (system zamknięty, otwarty i mieszany).

Wnioskodawcy nie jest znane, w jaki sposób oferowane produkty ze wskazanym świadectwem/certyfikatem/oświadczeniem są produkowane i wprowadzane do obrotu w myśl normy EN 13429:2004 „Opakowania – Wielokrotne użycie”. Zauważyć należy, jak wskazano

wcześniej, że producent/dostawca nie przedstawił na te opakowania deklaracji zgodności z normą EN 13429:2004, a także nie jest znany sposób zorganizowania i działania systemu wielokrotnego użycia, czy zostały zawarte umowy organizacyjne, techniczne i finansowe tak by zorganizować system odbioru opakowań. Wnioskodawca otrzymał jedynie certyfikaty/świadectwa/oświadczenia, jak wskazano we wniosku. Poza nimi żadnych innych oświadczeń dotyczących spełnienia normy EN 13429:2004 nie otrzymano”.

Odnosząc się do powyższego należy zauważyć, że Strona w swoim wniosku nie potwierdziła, że sprzedawane przez nią opakowania w postaci kubków na napoje i pojemników na żywność posiadają system wielokrotnego użycia, nie przedstawiła informacji, że istnieje zorganizowany system odbioru tych opakowań (umowy organizacyjne, techniczne, finansowe), że wydane opakowania spełniają normę EN 13429:2004 i posiadają deklarację zgodności z tą normą. Z uwagi na powyższe zdecydowano jak w sentencji.

Powyższa interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Wnioskodawcę i przytoczonego w treści decyzji stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy.

Ponadto należy podkreślić, że decyzja interpretacyjna dotyczy wyłącznie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej.

POUCZENIE

Od decyzji służy Stronie prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie, ul. Obozowa 57, 01-161 Warszawa, za pośrednictwem Marszałka Województwa Mazowieckiego w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

Stronie przysługuje prawo do złożenia wniosku o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy.

Przed upływem terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.